

at ville gennemføre. Jeg skal i saa Henseende først og fremmest naturligvis pege paa Kapitel 2, § 33, hvorved det fastslaaes, at naar ikke andet er vedtaget mellem Parterne, altsaa Husbond og Medhjælper, kommer ogsaa visse af Reglerne i Kapitel 1 til Anvendelse i Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper. Efter megen Møje og Besvær lykkedes det os i Sommeren 1919 at faa den daværende Justitsminister med til en Affattelse, hvorefter det beroede paa Medhjælperen selv, om han overhovedet juridisk set vilde underkastes visse Regler i Lovforslagets Kapitel 1 i den Affattelse, Lovforslaget da fik. I Lovforslagets Kapitel 2, § 33, hed det, at forsaavidt det ved Fæstemaalets Indgaaelse begæres af Medhjælperen, kan Parterne enes om at lade Reglerne i denne Lovs Kapitel 1 eller nogle af disse være gældende ved Afgørelsen af indtrædende Uoverensstemmelser. Det var altsaa Medhjælperen, der den Gang selv skulde begære, at de paagældende Regler skulde være gældende under hans Arbejdsforhold, medens det foreliggende Lovforslag bestemmer, at saafremt Parterne ikke har vedtaget afvigende Bestemmelser, kommer de paagældende Regler til Anvendelse. Det er det, jeg kalder en Forringelse, og jeg er ked af, at man ikke i Landstinget har taget dette Spørgsmaal op til nærmere Forhandling. Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler i det glædelige i, at vi nu, hvad jeg alt har antydet ret stærkt, kan naa til en Afslutning af Forhandlingerne om hele denne Sag, men jeg tror, man vil være enig med mig i, at man ogsaa paa dette Punkt kunde være naaet til Enighed, i alt Fald indenfor et meget stort Flertal her i Rigsdagen. Det er jo ikke ubekendt, at der i det Folketingsudvalg, hvor vi sidst behandlede denne Sag, var meget stærk Stemning, ogsaa fra min Side, for overhovedet ikke at have nogen som helst Art Lovgivning for Medhjælper over 18 Aar, og jeg tror, at netop i Kraft af den Stemning, som da fandt Udtryk, kunde der have været Haab om, at vi kunde have undgaaet den efter min Mening forringende Bestemmelse, som nu er kommet ind i § 33. I Anmærkningerne til Lovforslaget hedder det, at naar man har ændret § 33, er det, fordi man skønner, at Formuleringen derved er blevet tydeligere. Det synes mig er en Tilsløring af det virkelige Forhold, thi det, der er sket, er i Virkeligheden, at man foretager en principiell Forandring af det, vi vedtog i 1919. Saa er der § 28, der omhandler det

Forhold, at Tjenesteforholdet ophører i Utide, eller at Medhjælperen uden lovlige Grund udebliver fra Tjenesten. Her var, som det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen vil erindre, hele Udvalget enig om en Affattelse, der for den tjenende Stand var langt mere værdifuld end den, man nu er kommet til. Man var den Gang enig om — jeg skal tillade mig at oplæse selve Udvalgets Forslag — at foreslaa: „Dersom Medhjælperen uden at være hindret ved Sygdom eller andet lovligt Forfald, og uden at der har foreligget nogen Grund, som berettiger ham til at hæve Tjenesteforholdet, undlader at møde i Tjenesten (jfr. dog § 24), er han pligtig at betale Husbonden i Erstatning saa meget, som den første Maanedes Løn udgør. Dersom en Medhjælper, som har tiltraadt Tjenesten, ulovligt bortgaar af denne, er han pligtig at betale Husbonden i Erstatning saa meget, som Lønnen maatte udgøre i den paagældende Maaned, og har intet Krav paa Løn for de Dage af Maaneden, i hvilke han har arbejdet“. Dette ændrer man nu til, at der skal i et saadant Tilfælde udredes Halvdelen af den betingede Løn for den vedtagne Tjenestetid, og det vil betyde, at man i saadanne Sager fremtidig, som nu, vil kunne idømme de paagældende en Erstatning lig med Halvdelen af den betingede Løn. Ogsaa dette er efter min Mening en afgjort Forringelse, som jeg meget stærkt maa beklage.

Endelig vil jeg gerne nævne Lovforslagets § 6 om Stiftelsen af Fæstemaalet. I Samlingen 1919 vedtog Folketinget den Bestemmelse, at kan det ikke oplyses, for hvilket Tidsrum et indgaaet Fæstemaal er afsluttet, anses det for gældende for en Maaned. Ogsaa dette ændrer man nu saaledes, at paa Landet vil Forholdet blive det, at hvis det ikke kan oplyses, for hvilket Tidsrum Fæstemaalet er afsluttet, gælder det for Tiden indtil den første almindelige Skiftedag, som indtræffer mindst en Maaned efter Tiltrædelsen. Ogsaa paa dette Punkt beklager jeg, at man fra Ministerens og Landstingets Side ikke har fulgt, hvad vi vedtog her i Folketinget i 1919.

Trods disse efter min Mening ikke uvæsentlige Forringelser, som den højtærede Minister naturligvis først og fremmest maa tage Ansvaret for, vil jeg anbefale Tinget at vedtage Lovforslaget, som det her foreligger. Jeg gør det med saa meget større Tryghed, som den Udvikling, vi har oplevet socialt set indenfor Arbejderklassen og ogsaa den Klasse, som